

спасило десетки хора отъ прегръдкитѣ на смъртъта. *) Дълго време ще се говори за това куче и едва ли нѣкога ще се заличи отъ паметъта на посетителитѣ въ музея на гр. Бонъ, гдето днесъ се пази неговото препарирано тѣло. Ето каква хубава прослава е написалъ за него учениятъ Шейтлинъ.

— „Да, Бари, — казва той — ти бѣше най-доброто между кучетата и между всички животни. Ти бѣше човѣколюбиво куче и имаше състрадание къмъ нещастнитѣ, като спаси живота на повече отъ 40 човѣка. Съ кошничката, въ която имаше хлѣбъ и шишенце вино, ти всѣки день излизаше отъ манастира, за да откривашъ заровенитѣ въ снѣга и засипанитѣ отъ снѣжнитѣ лавини хора и, когато ти е било по силитѣ, изравялъ си ги; не можеше ли да сторишъ това, припкалъ си въ манастира, за да повикашъ на помощъ монаситѣ, които, по твое указание, сж изравяли съ лопатитѣ си нещастника. Ти не копаеше гробъ на мъртвитѣ, а, напротивъ, полумъртви изравяше отъ гробоветѣ. Ти умѣеше, подобно на човѣкъ, мълчаливо да изпълнявашъ своя дългъ, иначе изровеното отъ тебе изъ снѣга малко момченце не би посмѣло да се качи на гърба ти и да се остави да го отнесешъ въ гостоприемния манастиръ. Тогава ти се отправяше къмъ манастирската врата, звънѣше, за да предадешъ полузамръзналото дете въ ржцетѣ на добритѣ братя. Следъ като се освободи отъ скжпия товаръ, ти нито минута не губѣше, тутакси отърчаваше да дадешъ другиму помощъ. Всѣко сполучливо спасение те радваше, а това те правѣше да бждешъ повеселъ и по-добъръ. Ти не чакаше заповѣдъ, защото разбираше своя дългъ като единъ добросъвѣстенъ човѣкъ.

Ти работи, безъ да очаквашъ награда въ продължение на цѣли дванадесетъ години.

*) Прочетете за подвига на Бари хубавия разказъ въ кн. 5, г. XII на сп. „Вѣнецъ“.